

Kuka luopuisi kuolemastaan

Ruoska

Vaiti tuijottaa ikkunastain
Ruudun takana kasvot kuin puolikuu
Mua etsineekö vaiko lastain
Pimeydessä pilkahtaa kyynärluu

Sen läpi elämän aarteenaan säilyttää
Vaan ei kotiinsa pyydä kuin ystävää
Ei se yöksi jää, se ei yöksi jää

Kuka luopuisi kuolemastaan
Kuka luopuisi vapahtajastaan
Kuka luopuisi kuolemastaan
Kuka luopuisi vapahtajastaan

Vaiti tuijottaa ikkunastain
Ruudun takana kasvot kuin puolikuu
Varjo viikatteen tumman vaatteen
Tiedän ettei se voi olla kukaan muu

Väsymättä vierelläs kulkee
Viime henkäyksen käsiinsä rinnallaan
Niin hellästi syliinsä sulkee
Sukii hiuksesi luisella kammallaan

Kuka luopuisi kuolemastaan
Kuka luopuisi vapahtajastaan
Kuka luopuisi kuolemastaan
Kuka luopuisi vapahtajastaan